

Doba let 1948 - 1968 byla v Československu plná historických zvrátů a událostí.

I společensko - kulturní scéna procházela v tomto období důležitými proměnami. Od represí let padesátých přes "zlatá šedesátá" k normalizačním letům sedmdesátým; to vše ve stínu komunistické totality. Vedle oficiálního umění pod diktátem socialistického realismu se zde projevovaly i tendence protikladné, zprvu navazující na předválečnou modernu a avantgardu. Po prosazení zrušení zákazu uměleckých skupin se umělci začali sdružovat do nejrůznějších uskupení, ať na základě přátelských vztahů či společných uměleckých názorů. Jednou z takových skupin byla i UB 12, založená roku 1959. Uskupení nebylo generačně jednotné, pojítkem kromě vzájemných vztahů byl vedle obdivu k francouzské kultuře a umění také příklon některých členů k tzv. poetice všedního dne.

UB 12 ukončila svou činnost po roce 1968.

Přestože skupina nebyla umělecky příliš jednotná a neměla ani společný manifest (což často vedlo k jejímu hodnocení jako průměrné či nevýrazné), zaujala v českém umění významné místo.

Mnozí členové UB 12 (Václav Bošтік, Stanislav Kolíbal, Adriena Šimotová) jsou dnes považováni za jedny z nejvýraznějších uměleckých osobností českého umění druhé poloviny dvacátého století.

Hlavní částí práce jsou portréty ženských členek skupiny UB 12- Věry Janouškové, Aleny Kučerové, Daisy Mrázkové, Vlasty Prachatické a Adrieny Šimotové - a pokus o nalezení některých společných témat a aktivit v jejich tvorbě.

Ženské umělkyně skupiny UB 12 zůstaly sice za hlavními mužskými osobnostmi poněkud ve stínu, shodují se však na tom, že vztahy ve skupině byly demokratické a svou ženskou roli nepociťovaly nijak diskriminačně. Uplatňovat zde kategorie jako "ženské umění" je tedy bezpředmětné.

Na pozadí příběhu skupiny UB 12 i příběhů jednotlivých umělkyně tak práce podhaluje jak situaci umění v totalitní společnosti, tak možná východiska aktuálně tolik diskutované otázky "ženského umění."